

ченце, дъщеря на книжаря, която спечелила съ това двѣстѣ-триста хиляди лева. Още приживѣ на Л., книгата му имала осемъ издания. Слѣдъ смъртъта му холандскитѣ книжаре обнародвали нѣколко издания съ ключове и обяснения. Едно отъ напокошнитѣ най-подобни издания на тая книга е Destailleur-овото (Парижъ, 1855, 2 т.).

**Лабуанъ.** Островъ отъ Малайски архипелагъ (Китайско море), около 100 килом. отъ сѣв.-западния брѣгъ на Борнео; простр. 78 четв. килом.; насел. 5,000 жит. Важна станция за търговскитѣ сношения между Сингапуръ и Хонгъ-конгъ. Островъгъ притежава добро пристанище, па и обширни рудници на прѣввсходни каменни въглища, които се работватъ отъ една английска компания отъ 1862. Л. е английско владѣние отъ 1846, когато султанъгъ на Борнео го отстъпилъ на Англия.

**Лабуле** (*Едуардъ*). Французски юриконсултъ, литераторъ и политикъ, род. въ Парижъ (1811-1883). Билъ букволѣвецъ въ врѣмето, когато се училъ правото. На 28-годишна възраст станжлъ извѣстенъ съ съчинението си *Историята на поземната собственост въ Европа отъ Константина до нашото врѣме* (8 тома, 1839). Въ 1842 обнародвалъ *Опитъ върху живота и ученията на Фридриха Карла Савини*, и станжлъ адвокатинъ при парижския кралевски сждъ. Въ 1843 се появило съчинението му *Издирвания върху гражданското и политическото състояние на женитѣ отъ врѣмето на Константина до сега*. Въ 1845 дошло съчинението му *Опитъ върху главнитѣ закони на римлянетѣ*

*относително отговорността на сждиитѣ*. Всѣко отъ тия съчинения било увѣнчано при появлението си отъ археологическата академия, и сжщата година той билъ избранъ членъ на това учреждение. Всички тия съчинения привлѣкли вниманието на ученитѣ, и помогнали да се възроди въ Франция изучването историята на правото. Ученостъ, па и самобитни възгледи, и голѣма простота и ясностъ въ изложението отличавали съчиненията му. Въ 1849 той станжлъ професоръ на сравнителното законодателство въ Collège de France; лекциитѣ му по правото били привлѣкателни дори и за ония, които нѣматъ интересъ въ изучването му. Той писалъ съ въсторгъ върху учрежденията на свободна Америка, за да накара съотечественицитѣ си да усвожтъ напрѣдничавия духъ на американцитѣ. Въ 1863 обнародвалъ прочута политическа сатира, *Парижъ въ Америка* (български прѣводъ отъ Х. Генадиева), въ която юмористично употребява една свѣрхестествена сила да прѣнесе единъ французинъ съ семейството му верѣдъ американския семеенъ и общественъ животъ. Чудноватостъта на положенията, чрѣзъ които осмива нѣкои отъ особеноститѣ на наполеоновското правление, като въ сжщото врѣме брани тия особености съ жаркостъта на французески патриотизмъ, е единъ отъ най-добритѣ образци отъ прония, които сжществуватъ. Това съчинение, заедно съ Л-вата *Политическа история на Съединитѣ Държави* (1855-1856, 3 т.), дава най-пълно прѣдставление за общата посока на Л. Той се явява горещъ партизанинъ на широката лична свобода, която